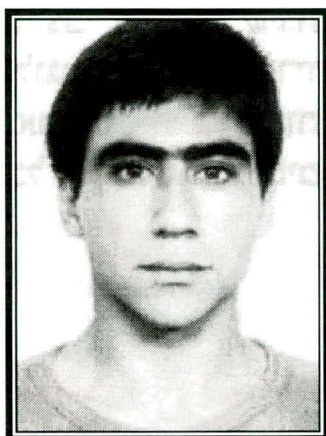

סגן יגאל ברוך ז"ל

בן ברטה ואברהם

נולד בירושלים

בתאריך ח' בתמוז תשי"ח, 26/6/1958

התגייס ביולי 1976

שרת בחטיבת גולני

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ג' באלול תשל"ח, 5/9/1978

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 5 שורה: 5 קבר: 9

הותיר אחריו הורים ואחים

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן אברהם וברטה. נולד ביום ח' בתמוז תשי"ח (26.6.1958) בירושלים. למד בבית-הספר היסודי 'יפה נוף' ואחר-כך סיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר התיכון 'דנמרק' שבירושלים, במגמה הומנית. בבית-הספר היה יגאל אהוב על חבריו ועל מוריו והתבלט כספורטאי מחונן. הוא היה אלוף בית-הספר בריצה. בנוסף לעיסוקיו בספורט השתתף יגאל בתסכיתים ששודרו ב'קול-ישראל' בתכניות לנוער.

ביולי 1976 גויס לצה"ל והתנדב לקורס-טיס. לאחר עשרה חודשים, משלא מצא את מקומו שם, עזב את הקורס והועבר, לפי בקשתו, ליחידה קרבית. הוא נשלח לקורס-קצינים ובמהלך הקורס השתתף במבצע-ליטני. לאחר סיום הקורס הוצב לחיל-הרגלים, וכמפקד בצה"ל הוטל עליו להקים מוצב בלבנון, שהיה, לדברי מפקדו, מוצב לתפארת. הוא התבלט בכישרונו לשלב יחס חם ודואג לפקודיו יחד עם דרישה לעמוד ברמה גבוהה של מקצועיות משמעת, כיאות למחלקה לוחמת בצה"ל. יגאל אהב את עבודתו בצבא והביע בפני מפקדו את שביעות-רצונו מתפקידו ואת נכונותו להמשיך לשרת את הצבא בכל משימה ותפקיד שיידרש.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביום ג' באלול תשל"ח (5.9.1978) נפל יגאל בעת מילוי תפקידו. הובא
למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שבירושלים. השאיר
אחריו הורים ואחים.

מפקד-היחידה כתב במכתב-התנחומים למשפחה: "סגן יגאל היה חייל
למופת, קצין אחראי וממושמע. היה אהוב על חייליו ועל מפקדיו כאחד".

משפחתו הנציחה את זכרו בנטיעת חורשה ביער רמות.

סגן יגאל ברוך ז"ל (בתמונה),
שחבריו ופקודיו כינו אותו
„הקצין הצוחק” - נרצח
בידי אחד מחייליו.
דיוקנו של יגאל מועלה כאן,
בשיחה עם אחיו ועם חברתו

קצין מצ"ח אמר: זה רצח!

מהאח הבכור, יהודה, יש לו אח נוסף, חלימד
תיכון, ואחות קטנה, חלומה בכיתה ג'.

בבית הספר התיכון הכיר יגאל — שהיה
בחור גבוה עם שיער שטני ועיניים חומות —
את חברתו, „הוא היה ברדאקיסט גדול”, מספרת
חברתו בחיור, „אבל תמיד היו לו אידיאלים, גם
בבית-הספר, גם בצבא”.

יגאל התגייס לצה"ל ימים ספורים לאחר שסיים
את בחינות הבגרות. כשנה היה בקורס טייס, וכשי-
נפלט ממנו — פנה ל„גולני”. „הוא יכול היה
להישאר בחיל-האוויר, אך ביקש לעבור לחיל
קרבי”, מספר יהודה. ב„גולני” החל תהליך החיול
מראשיתו, חוץ מהטירונות. „יגאל היה חייל פשוט.
אחר-כך הלך לקורס מ"כים, ומשם המשיך לקורס
קצינים”, „לא היה לו שירות קל, תמיד בא לו חל
בדרך הקשה”, אומר אחיו.

וחברתו מספרת: „הוא לא היה הרבה בבית.
וכשהגיע לחופשות — לא היתה לנו פעילות, תב-
רית עניפה, פשוט היינו ביחד”.

היא מדברת על יגאל באהבה רבה. מספרת על
מעשי המשובת שלו בחיור קל. בחופשות הקצרות,
החטופות, הם לא שוחחו ביניהם על הצבא. חירבו
לטייל. ההורים והאח סיננו את יגאל. בחופשות
הוא היה מקבל את מכוניתו של אביו לגסיעות
קצרות, ואת מכוניתו של יהודה לטוילים ארוכים.
על מוות לא דיברו מעולם, למרות המצבים המסוי-
כים שאליהם נקלע יגאל במסגרת תפקידו. רק פעם
אחת הוא פלט, בשיחה עם אשת אחיו: „אינני
חושב שאגמור את הצבא חי. אני נמצא בסכנות
רבות מדי”. מזור. אנשים צעירים חושבים בדרך
כלל על חיים, ויגאל אהב להיות, אבל הוא היה
חייל צעיר, שחשב גם על מוות.

יהודה: „הוא היה מלא מרץ. פעיל כזה. לא
יכול היה לשבת הרבה זמן במקום אחד. היו לו
המון אהבי-חיים”.

בין חסציו החרוכים והמוכתמים של יגאל,
נמצא יומנו „לסדר לעמית מסדר חולים”, רשם
הקצין ביומן. ביום שבו רצח אותו החייל, גם פנקס
שבו, שרוף בחלקו, נמצא על רצפת החדר. ובר-
תוכו — דף נייר ועליו כתובות מילות ההמנון.
„התקוה”.

„יגאל היה פאטריוט אמיתי”, מספר אחיו,
יהודה ברוך. ישבנו בביתו, עם חברתו של יגאל
(המבקשת להישאר בעילום-שם) ועם אשתו של
יהודה. ביחד ניסינו לצייר את דמותו של הקצין,
שעבר בשלום את מבצע ליטני ופעולות קרביות
נוספות בלבנון, ומצא את מותו ברצח שביצע חייל
מפקודיו.

„אינני חושב שאגמור את הצבא חי”

בין הניירות שנותרו, המכתבים, המסמכים וה-
תמונות, מצאנו גם מכתב שנכתב בשפה עילגת
ומשובשת. חייל, עולת חדש, שירד מהארץ, כתב
לחברו מכתב, כאשר נודע לו על מותו של מפקדו:
„זה באמת דבר נורא. נפגעתי מאוד בגלל מה שקרה
לך”, כך כתב. „אני עוד זוכר את לחיצת הידיים
שלך, לפני שעובתי את הגדוד. אני זוכר שהוא אמר
לי: „מתי שתחזור לארץ, תבוא לבית שלי, אני
אקבל אותך”. ואיך שהוא חיה עומד במסדרים,
או על הנגמ"ש, קצת כמין קאובי אחד. איזה לב
טוב היה לו. לאחד כמותו אי-אפשר יהיה למצוא
תחליף”.

יהודה שומר על המכתב האישי והרגיש הזה
מכל מישמר. בעיניו הוא מבטא, יותר מכל, את
תחושת תחילתו, חייליו של אחיו.

יגאל ברוך, שנרצח בתותו בן עשרים, נולד
בירושלים, למשפחה ירושלמית ותיקה. האב עובד
במשרד התקשורת. האם — במשרד הסעד. חוץ

מאת עמוס לבב

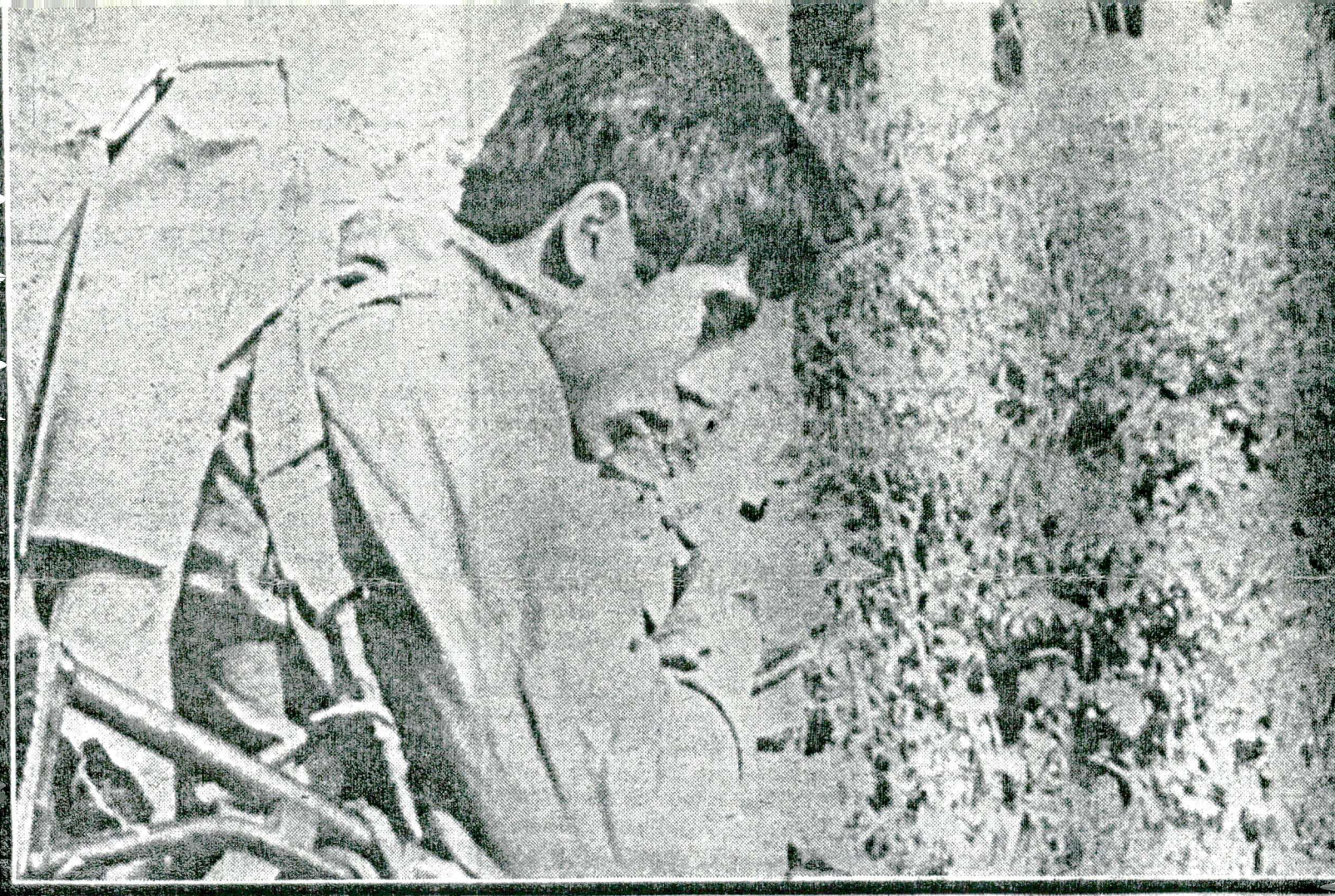
בהר הרצל בירושלים, בבית הקברות
הצבאי, בין שורות הקברים, לא בולטת חי-
מצבה של סגן יגאל ברוך ז"ל. „נפל במילוי
תפקידו”, כתוב על המצבה. זה חנוטה חי-
רגיל. זה איננו מקרה של מוות בקרב. אף
לא של מוות בתאונה. על המצבה חזו אפשר
היה לכתוב: „נרצח במילוי תפקידו”.

בשבוע שעבר נידון חייל ממחלקתו של יגאל,
עמית כהן שמו, למאסר-עולם, על ביצוע רצח
מתוכנן ומתחבב של מפקדו — מקרה ראשון
וחסר-תקדים בצה"ל.

בלילה של ה-4 בספטמבר 1978, הרים סגן
יגאל ברוך את תחגורו שלו, מריצפת הדרו, במוצב
של צה"ל בצפון. התפוצצות אדירה התרידה את
כל המוצב וחומר נפץ נוסף החל להתפוצץ. „הת-
קפה מצפון”, צעק עמית כהן, שהיה אותה עת
בשמירה.

איש לא העלה על דעתו כי „הקצין הצוחק”,
יגאל ברוך, מצא את מותו כתוצאה מהתפוצצות
של רימון זרחן. שמולכד בחגורו. כאשר העלה
את התשערה הזו קצין מצ"ח (משטרת צבאית
חוקרת) בשם צביקה, התייחסו אליה בביטול. „מי
ירצח את יגאל? הרי הוא היה כמו אבא שלנו”,
אמר החיילים.

סרו צביקה לא חירפה. חודש תמים חקר ובדק,
עד שעמית כהן תודה ברצח. „אינני מצטער שהוא
מת”, אמר לחוקריו החייל המזור, המוסנם, בנו של
קצין בשירות-קבע בצה"ל, שתיכנן וביצע במומחיות
שטנית את רצח מפקדו.

המוות חית מוחשי ומחלט. השאלות והתחזית לעומת זאת, היו רבות.

„כשהתחלנו לחשוד, פחדנו שינסו להשתיק אותנו

בתלוות ביקש יהודה מכמה חיילים להתלוות אליה. עמית נעדר מהתלוות, אך איש לא שם לב לעובדה זו. מאוחר יותר שלחו אותו לנחם את המשפחה, „שישבת“, „שבעה“, והוא לא הגיע, אך גם בשלב זה הוא עוד לא עורר חשד.

החיילים ציירו ליהודה את מפת המוצב. המשיפה כולה הוזמנה לבקר בו. הנה, כאן חית חדרו של יגאל. כאן חית הפיצוץ. כאן חיו פיצוצים מוספים. מה קרה בחדר? תאונת? אולי התאבד? דות? שטויות... אין כל קשר בין „הקצין הצוחק“ לבין התאבדות. זה פשוט לא תולד ביחד. מן הסתם חיתת זו תאונת עצובת.

„לרוצח יש פנים של ילד-טוב-ירושלים“

ואו החלו להגיע השמועות. נעצר חייל. חשוד ברוצח. הצבא הודיע. קציני מטה בכירים נכנסו בעובי הקורת, אביו של עמית כהן הוא, כאמור, קצין בצבא-קבע, „פחדנו שינסו להשתיק את המשיפה“ מודת יהודה.

ואו החל המשפט. בחיפה. ישיבות ללא סוף. פרטוקולים ארוכים. והמשפחה נוכחת בכל ישיבת. משפחה שקטה, מלוכדת. האב מתקשה לשלוט ברגשותיו. מתפרץ מדי פעם לעבר הרוצח. בולמים אותו. הוא דורש שאבי הרוצח ייצא מהאולם. נענים לבקשתו. האירית קשת. החברה יושבת

קשר אמיץ חית בין שני האחים. שני הגברים הצעירים דיברו הרבה על הצבא, „הוא חית מספר לי על המחלקה שלו. פעם המספר שלו הטיל על המחלקה עונש — לגור באחלים. יגאל התנגד לכך, והמספר אמר לו: תגיד לחיילים שאני היטלתי את העונש, ולא אתה. אתה יכול לגור באוהל הגדול, אבל יגאל העדיף לספר לחיילי המחלקה שהוא עצמו מטיל עליהם את העונש. הוא חקים גם לעצמו אוהל סירים קטן, ועבר את העונש יחד עם חייליו“.

„הוא חיה מאבסוט לאורך כל הדרך“

יום אחד סיפר יגאל לחברתו כי תגיע למחלקת חייל חדש. עמית כהן, נפל של הצנחנים. „אני רוצה לעשות ממנו חייל טוב“, אמר לחברתו. זו חיתת הפעם היחידה שבת דיבר יגאל על החייל, שלימים רצח אותו.

בשבת שלפני הרוצח חית יגאל בחופש. יצא עם חברתו ועם זוג נוסף לפיקניק ביער ירושלים. חית מאושר. שמעו את צחוקו המתגלגל. „הוא חית מאבסוט מהחיים לאורך כל הדרך“, אמר יהודה.

בבוקרו של היום שלמהרת הרצח. חית יהודה במילואים. קראו לו ואמרו: „קח גיט וסע הביתה. קרה משהו בבית“. נהג כמטורף. אינו זוכר את הדרך. חשש שקרה משהו לחברתו. (כיום אשתו). הם עמדו להינשא כעבור שבועיים. הגיע לבית הוויו וראה את המונית של קצין הציר בפסח הבית. הבין מיד.

חברתו של יגאל בילתה, אותו יום, עם חיילי תבסיס שלה בטיול בירושלים. אכלה צהריים ב„בית החייל“, שם הגיעה אליה השמועה שיגאל מת.

החורים קיבלו את בשורת האויב בצורה קשת. תחלו לשאול. לתהות. איך, מתי, איפה, מה פתאום?

ומביט במשך השעות הארוכות של המשפט על הרוצח. חיה שונאת אותו. „יש לו פנים של ילד-טוב-ירושלים“. כל הזמן הוא יושב ושחק, כאילו כל העניין לא נוגע לו. חיה מספרת. עיניה כבדות כאשר חיה מדברת על עמית, החייל שרצח את החבר שלה.

ואו באה ההרשעה ובעיקבותיה — גור חרין מאסר עולם. עונש חסר תקדים בצה"ל.

„נעשת משפט צדק“, אמר יהודה. „אך העונש אינו מספיק. חיה צריך להעניש את כל מי שנתן לו להגיע ליחידה קרבית, את הפסיכיאטר שבדק אותו עוד כשהיה בצנחנים, ונתן לו להמשיך ל-„גולני“. את כל אלה צריך חיה להעניש“.

הפרשה הסתיימה. נותר השכול. „אינני יכר“ לח הבין למת מישחו רצח לרצוח את יגאל“, אמרת החברה.

חשיחת תמת. שיחה ארוכה, שקטה. ללא דמ-עה. על כוס קפה. יושבים ומנסים לבחור בתמונת של יגאל, לצורך פירסום בעיתון. מדפדפים באל-בום. תמונות מבית הספר, מטויל לכינרת, מקורס קצינים. פרקים קצרים מחיים קצרים. תולדות חיים שבקושי ממלאים עמוד של מחברת.

סוגרים את האלבוים. יהודה מקפל את פנקס השבוי השרוף, המוכתם בדם. „תחזיר את התמונות, תבטח שהתמונות יחזרו“, הוא מבקש. זה מת שנשאר.

